

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 17ης Μαΐου 1995 *

Στην υπόθεση T-10/94,

Achim Kratz, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Tervuren (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την εταιρία fiduciaire Myson SARL, 1 rue Glesener,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Joseph Griesmar, νομικό σύμβουλο, και, κατά την προφορική διαδικασία, από τον Gianluigi Valsesia, κύριο νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της 3ης Μαΐου 1993, αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση προϊστάμενου της μονάδας «υγεία — πάλη κατά του SIDA (AIDS)»,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Schintgen και P. Lindh, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 15ης Μαρτίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορική βάση της προσφυγής

- 1 Στις 21 Ιανουαρίου 1993, δημοσιεύθηκε μια ανακοίνωση κενής θέσεως για τη θέση προϊσταμένου της μονάδας «υγεία — πάλη κατά του καρκίνου» (στο εξής: ανακοίνωση κενής θέσεως). Στις 28 Ιανουαρίου 1993 η ανακοίνωση διορθώθηκε και συγκεκριμένα αντικαταστάθηκε ο όρος «καρκίνου» από τον όρο «sida» (AIDS). Η ανακοίνωση αυτή περιλαμβάνει μόνο την ένδειξη: «COM/003/93 A 3/A 4/A 5 VIII.8 BRU Προϊστάμενος τμήματος “υγεία — πάλη κατά του (sida)”, με καθήκοντα διευθύνσεως και συντονισμού των εργασιών.» Της ανακοινώσεως αυτής προηγείται ένα στερεότυπο κείμενο στο οποίο αναφέρεται:

«Σύμφωνα με τη διαδικασία πληρώσεως που δημοσιεύθηκε στα τεύχη IA 556 της 18.4.1988 και IA 578 της 5.12.1988

Ελάχιστες προϋποθέσεις που απαιτούνται για την αίτηση διορισμού διά μεταθέσεως/προαγωγής:

- οι υποψήφιοι πρέπει να ανήκουν στην ίδια κατηγορία/κλάδο/σταδιοδρομία της ανακοινώσεως COM (μετάθεση)
- οι υποψήφιοι πρέπει να ανήκουν στη σταδιοδρομία που προηγείται της οριζομένης στην COM (προαγωγή, κατά το άρθρο 45 του ΚΥΚ)
- οι υποψήφιοι πρέπει να έχουν γνώσεις και πείρα/ικανότητες σχετικές με τα καθήκοντα
- για τις θέσεις που απαιτούν ιδιαίτερα προσόντα: βαθιές γνώσεις και πείρα στον/σχετικά με τον συγκεκριμένο τομέα δραστηριότητας.»

2 Ο προσφεύγων, που είναι υπάλληλος του βαθμού Α 3, υπέβαλε υποψηφιότητα για την εν λόγω θέση, όπως επίσης και ένας άλλος υπάλληλος του βαθμού Α 3, δύο υπάλληλοι του βαθμού Α 5 και ένας υπάλληλος του βαθμού Α 6.

3 Στις 18 Μαρτίου 1993, η συμβουλευτική επιτροπή διορισμών (στο εξής: ΣΕΔ) διατύπωσε γνώμη που περιλαμβάνει τέσσερα σημεία. Στη σημείο 1 σημειώνεται ότι «πέντε άτομα υπέβαλαν υποψηφιότητα βάσει του 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ΚΥΚ, και συγκεκριμένα (...)». Στη συνέχεια αναφέρεται ότι «η επιτροπή εξέτασε την αίτηση κάθε υποψηφίου βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ΚΥΚ καθώς και τον ατομικό φάκελο καθενός». Στο σημείο 2 διευκρινίζει ότι «η επιτροπή είχε συνέντευξη στις 18 Μαρτίου 1993 με τον αναπληρωτή γενικό διευθυντή αναπτύξεως, Pooley, ο οποίος δήλωσε ότι η θέση πρέπει να πληρωθεί στον βαθμό Α 5-4 και διευκρίνισε, βάσει της ανακοινώσεως κενής θέσεως, τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληροί ο υποψήφιος που θα διορισθεί». Στο σημείο 3 αναφέρεται: «Η επιτροπή εξέτασε καταρχάς το ζήτημα του επιπέδου στο οποίο πρέπει να πληρωθεί η θέση, λαμβάνοντας υπόψη την ιδιαίτερη σημασία που έχει η μονάδα λόγω των καθηκόντων και του μεγέθους της και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η πλήρωση πρέπει να γίνει στο

επίπεδο A 5-4.» Τέλος, στο σημείο 4 διευκρινίζεται: «Λαμβάνοντας υπόψη την ανακοίνωση αυτή, η επιτροπή εξέτασε τις αιτήσεις υποψηφιότητας των Dellicour και Sweet και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μπορεί να επιλεγεί η Dellicour.»

- 4 Με έγγραφο της 24ης Μαρτίου 1993, ο γραμματέας της ΣΕΔ γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα τα ακόλουθα:

«Κατόπιν της δημοσιεύσεως της ανακοινώσεως για την πλήρωση της θέσεως προϊσταμένου μονάδας COM/003/93, πέντε υπάλληλοι υπέβαλαν υποψηφιότητα βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', του ΚΥΚ.

Κατά τη συνεδρίαση της 18ης Μαρτίου 1993 η συμβουλευτική επιτροπή διορισμών εξέτασε το ζήτημα του βαθμού στον οποίο πρέπει να πληρωθεί η θέση καθώς και τα προσόντα που πρέπει να έχει ο υπάλληλος που θα διορισθεί· στη συνέχεια εξέτασε όλες τις αιτήσεις υποψηφιότητας και άκουσε τον αναπληρωτή γενικό διευθυντή αναπτύξεως, Pooley.

Ολοκληρώνοντας τις εργασίες της, η επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα:

— όσον αφορά το επίπεδο της θέσεως προϊσταμένου της μονάδας 'υγεία — πάλη κατά του sida', η θέση θα πρέπει να πληρωθεί στον βαθμό A 5-4·

— κατά συνέπεια, η αίτηση υποψηφιότητάς σας δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη.»

- 5 Με απόφαση της 27ης Απριλίου 1993, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) διόρισε, διά μεταθέσεως, την Dellicour στη θέση του προϊσταμένου της μονάδας «υγεία — πάλη κατά του sida».

- 6 Με σημείωμα της 3ης Μαΐου 1993, ο προσφεύγων πληροφορήθηκε ότι «η ΑΔΑ απέρριψε την υποψηφιότητά του».
- 7 Στις 18 Μαΐου 1993, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση με την οποία ζήτησε, κατά πρώτον, «αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως της συμβουλευτικής επιτροπής διορισμών της 24.3.1993 και, αφετέρου, την απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής της 3.5.1993, κατά το μέτρο που απορρίπτουν την υποψηφιότητά του»· «ομοίως την ακύρωση κάθε αποφάσεως περί διορισμού υπαλλήλου στην επίδικη θέση που έλαβε ενδεχομένως η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ή η συμβουλευτική αρχή διορισμών κατόπιν της ανακοίνωσης κενής θέσεως COM/003/93 της 21.1.1993»· «να εξετασθεί και πάλι η αίτηση υποψηφιότητάς του για την επίδικη θέση βάσει των ιδίων κριτηρίων με αυτά που διατυπώνει η ανακοίνωση κενής θέσεως COM/003/93 της 21.1.1993». Με την ένστασή του ο προσφεύγων υποστήριξε αφενός ότι η ΣΕΔ δεν ήταν αρμόδια να λάβει απόφαση απορριπτική της αιτήσεώς του δεδομένου ότι αποτελεί εξ ορισμού όργανο που διατυπώνει γνώμες και αφετέρου ότι η ΣΕΔ τροποποίησε παρανόμως τις απαιτούμενες προϋποθέσεις που πρόβλεπε αρχικά η ανακοίνωση κενής θέσεως, εκτιμώντας ότι δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη οι αιτήσεις υποψηφιότητας των υπαλλήλων του βαθμού Α 3 διότι η θέση έπρεπε να πληρωθεί στον βαθμό Α 4 ή Α 5.
- 8 Με επιστολή που πρωτοκολλήθηκε στην Επιτροπή στις 26 Μαΐου 1993, ο προσφεύγων πληροφόρησε την ΑΔΑ «ότι η ένστασή του πρέπει να νοηθεί, πραγματικώς και νομικώς ως στρεφόμενη κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ της 3.5.1993 κατά το μέτρο που αυτή στηρίζεται στην παράνομη απόφαση της συμβουλευτικής επιτροπής διορισμών της 24ης Μαρτίου 1993».
- 9 Με σημείωμα της 5ης Αυγούστου 1993, που πρωτοκολλήθηκε στην Επιτροπή στις 9 Αυγούστου 1993, και έχει ως αντικείμενο «να τεκμηριώσει και να συμπληρώσει την ένσταση της 26.5.1993», ο προσφεύγων διευκρίνισε το αντικείμενο της ενστάσεώς του και ζήτησε από την ΑΔΑ «να ακυρώσει την απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση υποψηφιότητάς του για τη θέση

COM/003/93 του προϊσταμένου της μονάδας 'υγεία — πάλη κατά του sida', καθώς και όλες τις συνακόλουθες και/ή συναφείς αποφάσεις της ΑΔΑ, να ακυρώσει την απόφαση που έλαβε η Επιτροπή στις 19 Ιουλίου 1988 περί καθιέρωσης νέας διαδικασίας πληρώσεως των θέσεων μέσω στελεχών και να προβεί εκ νέου στην πλήρωση της θέσεως COM/003/93 που είχε κηρυχθεί κενή με την ανακοίνωση αριθ. 3 της 21.1.1993». Για να στηρίξει τα αιτήματά του ο προσφεύγων ανέπτυξε επιχειρήματα στην ουσία όμοια με αυτά που προβάλλει στην υπό κρίση προσφυγή.

- 10 Στις 15 Οκτωβρίου 1993, η Επιτροπή απέρριψε την ένσταση του προσφεύγοντος της 18ης Μαΐου 1993. Ο προσφεύγων πληροφορήθηκε την απόφαση αυτή με έγγραφο της 25ης Οκτωβρίου 1993 που βεβαίωσε ότι παρέλαβε στις 28 Οκτωβρίου 1993.
- 11 Με επιστολή της 28ης Οκτωβρίου 1993, ο δικηγόρος του προσφεύγοντος ζήτησε από την Επιτροπή να απαντήσει στα επιχειρήματα που είχε αναπτύξει με το από 5 Αυγούστου 1993 σημείωμά του.
- 12 Με έγγραφο της 13ης Δεκεμβρίου 1993, η Επιτροπή απάντησε ότι το σημείωμα της 5ης Αυγούστου 1993 αποτελεί νέα ένσταση διότι προβάλλει νέους ισχυρισμούς. Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η ένσταση αυτή ήταν εκπρόθεσμη και ότι επομένως δεν υποχρεούται να λάβει θέση επί των νέων ισχυρισμών.
- 13 Υπό τις συνθήκες αυτές ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή με έγγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Ιανουαρίου 1994. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν σε ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 15ης Μαρτίου 1995, κατά την οποία συζητήθηκε επίσης η υπόθεση T-16/94.

Αιτήματα των διαδίκων

14 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη,

κατά συνέπεια,

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής περί υπαγωγής στον βαθμό Α 5 της θέσεως COM/003/93 του προϊσταμένου της μονάδας «υγεία — πάλη κατά του sida», καθώς και όλες τις συνακόλουθες αποφάσεις της Επιτροπής και ιδίως την απόφαση της 3ης Μαΐου 1993 με την οποία απορρίφθηκε ρητά η αίτηση υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για την εν λόγω θέση· επικουρικώς δε να ακυρώσει την από 15 Οκτωβρίου 1993 απόφαση με την οποία η Επιτροπή απέρριψε ρητώς τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος καθώς και τη ρητή απορριπτική απόφαση που η Επιτροπή κοινοποίησε στις 13 Δεκεμβρίου στον δικηγόρο του προσφεύγοντος απαντώντας στο συμπληρωματικό υπόμνημά του,

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και εν πάση περιπτώσει ως αβάσιμη,

— να αποφανθεί κατά νόμο περί των δικαστικών εξόδων.

Επί του παραδεκτού*Επιχειρήματα των διαδίκων*

- 15 Η Επιτροπή υποστηρίζει καταρχάς ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι, κατά την προηγηθείσα διοικητική διαδικασία, ο προσφεύγων δεν προσέβαλε την απόφαση περί πληρώσεως της επίδικης θέσεως στον βαθμό A 5 ή A 4. Συγκεκριμένα, κατά την Επιτροπή, ο προσφεύγων απλώς στράφηκε κατά της αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητά του χωρίς να προσβάλει την απόφαση τη σχετική με τον βαθμό στον οποίο πρέπει να πληρωθεί η θέση. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι τα αιτήματα που προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν συμπίπτουν με τα αιτήματα της διοικητικής ενστάσεώς του, είναι απαράδεκτα (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Μαρτίου 1989, 133/89, Del Amo Martinez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 689).
- 16 Η Επιτροπή φρονεί, εν συνεχεία, ότι αφού ο προσφεύγων δεν νομιμοποιείται να αμφισβητήσει τον βαθμό στον οποίο αποφασίστηκε να πληρωθεί η επίδικη θέση, δεν έχει συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του καθώς και των συνακόλουθων αποφάσεων, δεδομένου ότι έχει υψηλότερο βαθμό από τον βαθμό με τον οποίο θα πρέπει να πληρωθεί η θέση.
- 17 Ο προσφεύγων απαντά ότι από την ένστασή του της 18ης Μαΐου 1993, από το σημειώμά του της 25ης Μαΐου 1993 και από το σημειώμά του της 5ης Αυγούστου 1993 προκύπτει αναμφισβήτητα ότι είχε στραφεί κατά της αποφάσεως της ΣΕΔ να πληρώσει την επίδικη θέση στον βαθμό A 5, καθώς και κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ της 3ης Μαΐου 1993 κατά το μέτρο που επικυρώνει αυτή τη θέση της ΣΕΔ.
- 18 Ο προσφεύγων συμπεραίνει ότι η ΑΔΑ δεν είναι δυνατόν να μην αντελήφθη την πρόθεσή του να αμφισβητήσει την απόφαση της Επιτροπής για την πλήρωση της επίδικης θέσης στον βαθμό A 5, η οποία και συνδέεται στενάτατα,

άρα είναι συναφής με τη ρητή, απορριπτική της υποψηφιότητάς του απόφαση, και ότι επομένως η προσφυγή του είναι παραδεκτή εξ ολοκλήρου, δεδομένου ότι τα επιχειρήματα της Επιτροπής σχετικά με το απαράδεκτο του δευτέρου και του τρίτου αιτήματός του προϋποθέτουν ότι είναι απαράδεκτο το πρώτο αίτημα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 19 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η Επιτροπή δεν αμφισβητεί πλέον ενώπιον του Δικαστηρίου το παραδεκτό του σημειώματος του προσφεύγοντος της 5ης Αυγούστου 1993 ως νέας ενστάσεως. Δεν θα μπορούσε εξάλλου να το αμφισβητήσει δεδομένου ότι δεν απέδειξε ούτε την ημερομηνία επιδόσεως στον προσφεύγοντα του σημειώματος της 3ης Μαΐου 1993 με το οποίο αυτός πληροφορήθηκε για την προσβαλλομένη απόφαση ούτε την ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της αποφάσεως αυτής.
- 20 Επομένως, οι τρεις ενστάσεις που υπέβαλε διαδοχικά ο προσφεύγων είναι παραδεκτές και πρέπει συνεπώς να ληφθούν ως μία ένσταση. Η ένσταση αυτή στρέφεται κατά της αποφάσεως της 3ης Μαΐου 1993, με την οποία η ΑΔΑ απέρριψε την υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για την κενή θέση.
- 21 Η απόφαση όμως αυτή εμφανίζεται ως ενιαία απόφαση, της οποίας η μόνη αιτιολογία — η οποία προκύπτει εξάλλου από άλλο έγγραφο, δηλαδή το έγγραφο του γραμματέα της ΣΕΔ της 24ης Μαρτίου 1993 — είναι το στοιχείο ότι ο προσφεύγων έχει βαθμό Α 3 ενώ είχε αποφασισθεί να πληρωθεί η θέση στον βαθμό Α 4 ή Α 5.
- 22 Από τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος της 18ης Μαΐου 1993 προκύπτει ότι ο προσφεύγων αμφισβήτησε σαφώς την απόφαση να πληρωθεί η

επίδικη θέση στον βαθμό A 4 ή A 5, η οποία και αποτελεί τη μόνη αιτιολογία της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του (βλ. το τμήμα III, παράγραφος 2, της ενστάσεώς του).

- 23 Υπ' αυτές τις συνθήκες η Επιτροπή δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι ο προσφεύγων όφειλε να στρέψει την ένστασή του συγχρόνως και κατά της αποφάσεως περί πληρώσεως της επίδικης θέσεως στον βαθμό A 4 ή A 5 και κατά της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του.
- 24 Συνεπώς η Επιτροπή δεν παρενόησε την έννοια της ενστάσεως του προσφεύγοντος ούτε το στοιχείο ότι αυτή στρεφόταν κατά της αποφάσεως περί πληρώσεως της επίδικης θέσεως στον βαθμό A 4 ή A 5, η δε προηγηθείσα διοικητική διαδικασία πέτυχε τον σκοπό της ως προς αυτό το σημείο. Το βάσιμο της ανάλυσεως αυτής επιρρωννύεται από το γεγονός ότι, με την από 25 Οκτωβρίου 1993 απάντησή της στην ένσταση του προσφεύγοντος, η Επιτροπή αμφισβητεί το δικαίωμα του προσφεύγοντος να προσβάλει με την ένστασή του την απόφαση σχετικά με το επίπεδο της προς πλήρωση θέσεως ισχυριζόμενη ότι η απόφαση αυτή δεν τον βλάπτει και δεν επηρεάζει άμεσα τη νομική του κατάσταση.
- 25 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το πρώτο αίτημα του προσφεύγοντος είναι παραδεκτό. Δεδομένου ότι η αμφισβήτηση του παραδεκτού του δευτέρου και του τρίτου αιτήματος στηρίζεται αποκλειστικά στο απαράδεκτο του πρώτου αιτήματος, η προσφυγή πρέπει να κριθεί παραδεκτή στο σύνολό της.
- 26 Εξάλλου, η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί την απόφαση του Πρωτοδικείου της 1ης Ιουνίου 1994, T-4/93, André κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ., σ. II-471, σκέψη 25), για να ισχυρισθεί ότι η διοικητική ένσταση και η προσφυγή δεν μπορούν να σκοπούν την ανάκληση και την ακύρωση αποφάσεων συναφών ή συνακολούθων της αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητά του. Συγκεκριμένα η αναφορά σε συναφείς ή συνακόλουθες αποφά-

σεις πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται. Εν προκειμένω όμως, αντίθετα με την υπόθεση André κατά Επιτροπής, από το πλαίσιο εντός του οποίου γίνεται η αναφορά αυτή προκύπτει ότι αυτή ήταν αρκούντως ακριβής και αφορούσε την απόφαση τη σχετική με το επίπεδο της κενής θέσεως και την απόφαση περί διορισμού της Delliour στη θέση αυτή.

Επί της ουσίας

Συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών και επιχειρημάτων των διαδίκων

- 27 Ο προσφεύγων προβάλλει έξι λόγους ακυρώσεως με την προσφυγή του. Ο πρώτος είναι ότι η ανακοίνωση κενής θέσεως είναι παράνομη καθότι δεν ανταποκρίνεται στο κριτήριο της ακρίβειας όπως αυτό επιβάλλεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου. Ο δεύτερος αφορά την παράβαση της ανακοινώσεως αυτής δεδομένου ότι η ΑΔΑ, αποφασίζοντας να πληρώσει τη θέση στον βαθμό Α 5 ή Α 4, αρνήθηκε να εξετάσει τις υποψηφιότητες, όπως του προσφεύγοντος, οι οποίες ανταποκρίνονταν στις προϋποθέσεις της ανακοινώσεως κενής θέσεως. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως είναι η παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογίας καθόσον ούτε η προσβαλλομένη απόφαση ούτε η απορριπτική της ενστάσεως του προσφεύγοντος απόφαση εκθέτουν τους λόγους για τους οποίους απορρίφθηκε η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αφορά την παράβαση των άρθρων 27 και 45 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) καθότι η ΑΔΑ δεν προέβη σε συγκριτική εξέταση των προσόντων του προσφεύγοντος και των άλλων υποψηφίων. Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως αφορά την παράβαση του άρθρου 7 και του παραρτήματος Ι του ΚΥΚ καθότι η ΑΔΑ διόρισε στην επίδικη θέση υπάλληλο του βαθμού Α 5 ενώ πρόκειται για θέση προϊσταμένου τμήματος στην οποία θα έπρεπε να διορισθεί υπάλληλος βαθμού Α 3. Ο έκτος λόγος ακυρώσεως αφορά το παράνομο της αποφάσεως της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 1988 για την τροποποίηση της διαδικασίας πληρώσεως των θέσεων μέσω στελεχών, με την οποία έγινε ο προσβαλλόμενος διορισμός, για τον λόγο ότι η απόφαση αυτή επιτρέπει τον καθορισμό του επιπέδου στο οποίο θα πληρωθεί η θέση όχι με την ανακοίνωση κενής θέσεως αλλά αφού πλέον η ΣΕΔ και η ΑΔΑ έχουν λάβει γνώση των αιτήσεων υποψηφιότητας για την πλήρωση της θέσης αυτής.

- 28 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι οι πέντε τελευταίοι λόγοι ακυρώσεως πρέπει να εξετασθούν μαζί.

Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: παράβαση της ανακοινώσεως κενής θέσεως

- 29 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την ανακοίνωση κενής θέσεως η οποία και αποτελεί το πλαίσιο που η ίδια επέλεξε προκειμένου να συγκρίνει τα προσόντα των υποψηφίων, καθότι περιόρισε την πρόσβαση στην επίδικη θέση στους υπαλλήλους του βαθμού A 5 ή A 4, ενώ η ανακοίνωση κενής θέσης πρόβλεπε ότι στη θέση αυτή μπορούσαν να διοριστούν επίσης και υπάλληλοι του βαθμού A 3. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η ΑΔΑ στέρησε από τον προσφεύγοντα τη δυνατότητα εξετάσεως της υποψηφιότητάς του και συγκρίσεως των προσόντων και της βαθμολογίας του με τα προσόντα και τη βαθμολογία των άλλων υποψηφίων.
- 30 Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων φρονεί ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της νομιμότητας που η ίδια καθόρισε εκδίδοντας την ανακοίνωση κενής θέσεως, κατά την έννοια της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 3ης Μαρτίου 1993, T-58/91, Booss και Fischer κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-147).
- 31 Η Επιτροπή απαντά ότι ουδόλως απαίτησε από τον προσφεύγοντα ιδιαίτερο προσόν που δεν προβλεπόταν στην ανακοίνωση κενής θέσεως και επομένως η εκ μέρους του προσφεύγοντος επίκληση της αποφάσεως Booss και Fischer κατά Επιτροπής είναι αλυσιτελής. Η απόφαση της πληρώσεως της θέσεως σε βαθμό χαμηλότερο του A 3 δεν αποτελεί τροποποίηση των αντικειμενικών όρων που καθορίστηκαν με την ανακοίνωση κενής θέσεως. Αποφασίζοντας ότι η θέση θα πληρωθεί στον βαθμό A 5, η Επιτροπή κινήθηκε εντός των ορίων της νομιμότητας που καθόρισε με την ανακοίνωση κενής θέσης, δεδομένου ότι η τελευταία παραπέμπει στη διαδικασία πληρώσεως που θεσπίστηκε με την από 19 Ιουλίου 1988 απόφαση της Επιτροπής, κατά την οποία «οι θέσεις προϊσταμένου μονάδας κηρύσσονται κενές ως θέσεις A 3, A 4 et A 5 (...) και πληρώνονται στον βαθμό A 3, A 4 και A 5». Επιπλέον, η ανακοίνωση κενής θέσης, ορίζοντας ότι η θέση θα πληρωθεί σε έναν από τους βαθμούς A 3, A 4 ή A 5, δεν μπορούσε βεβαίως να περιλαμβάνει μεταξύ των «αντικειμενικών προϋποθέσεων» την προϋπόθεση ότι μόνο υπάλληλοι του βαθμού A 3 μπορούν να διοριστούν στη θέση αυτή.

Τρίτος λόγος ακυρώσεως: παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

- 32 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόφαση της ΑΔΑ της 3ης Μαΐου 1993 είναι παντελώς αναιτιολόγητη και ότι η Επιτροπή δεν κάλυψε την έλλειψη αιτιολογίας με την απάντησή της στη διοικητική του ένσταση. Συγκεκριμένα περιορίστηκε να εκθέσει τις γενικές γραμμές που ακολουθεί η διαδικασία πληρώσεως των κενών θέσεων χωρίς να αναφέρει τα κριτήρια που χρησιμοποιούνται για την εκτίμηση των προσόντων και της πείρας των υποψηφίων στο πλαίσιο της συγκριτικής εξετάσεώς τους.
- 33 Ο προσφεύγων συμπεραίνει ότι η στάση αυτή της Επιτροπής δεν του έδωσε τη δυνατότητα να γνωρίσει τα κριτήρια τα οποία επέλεξε το όργανο αυτό προκειμένου να εκτιμήσει, διά συγκριτικής εξέτασεως, τα προσόντα και την πείρα των υποψηφίων και επομένως δεν ήταν σε θέση να ελέγξει αν ήταν βάσιμη η προσβαλλόμενη απόφαση. Παρατηρεί δε συναφώς ότι στις παραγράφους 34 και 38 του υπομνήματος αντικρούσεως η Επιτροπή ομολόγησε ότι «η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος απορρίφθηκε απλώς και μόνο διότι ο βαθμός του ήταν υψηλότερος του ιεραρχικού επιπέδου στο οποίο αποφασίστηκε να πληρωθεί η θέση», ενώ η ανακοίνωση κενής θέσεως όριζε ότι η επίδικη θέση απευθυνόταν επίσης και σε υπαλλήλους του βαθμού Α 3.
- 34 Η Επιτροπή απαντά ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία, οι αποφάσεις με τις οποίες απορρίπτεται η αίτηση υποψηφιότητας για την πλήρωση θέσεως είναι αρκούντως αιτιολογημένες εφόσον αναφέρουν «την ύπαρξη των νομίμων προϋποθέσεων από τις οποίες ο ΚΥΚ εξαρτά τη νομιμότητα της διαδικασίας» (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 30ής Ιανουαρίου 1992, Τ-25/90, Schönherr κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1992, σ. ΙΙ-63, σκέψη 21, της 12ης Φεβρουαρίου 1992, Τ-52/90, Volger κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. ΙΙ-121, σκέψη 36, και της 24ης Φεβρουαρίου 1994, Τ-108/92, Caló κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. σ. ΙΙ-213, σκέψεις 34 και 35).
- 35 Συγκεκριμένα η Επιτροπή φρονεί ότι εξέθεσε λεπτομερώς τις διάφορες φάσεις της διαδικασίας πληρώσεως της επίδικης θέσης και ανέφερε ότι «αποφασίστηκε να πληρωθεί η θέση στη σταδιοδρομία Α 5/Α 4, δηλαδή σε σταδιοδρομία χαμηλότερη αυτής του προσφεύγοντος» και ότι «ο βαθμός Α 3 στον οποίο ανήκουν οι θέσεις προϊσταμένου μονάδας δεν είναι καθόλου καθοριστικός και δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι η θέση πρέπει οπωσδήποτε να πληρω-

θεί στον βαθμό A 3, τη στιγμή που αυτό δεν δικαιολογείται από τη σημασία της συγκεκριμένης μονάδας». Τέλος η Επιτροπή υπογράμμισε ότι «στα θέματα διορισμού και τοποθετήσεως των υπαλλήλων, το όργανο διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως υπό τον όρο ότι δεν θα τη χρησιμοποιήσει κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο, ότι θα σεβασθεί την αντιστοιχία μεταξύ βαθμού και θέσεως, ότι δεν θα ασκήσει τις εξουσίες για σκοπούς διαφορετικούς από αυτούς για τους οποίους του δόθηκαν και ότι δεν θα υπερβεί τα όρια νομιμότητας που καθορίζει η ανακοίνωση κενής θέσεως».

36 Η Επιτροπή φρονεί, συνεπώς, ότι ο προσφεύγων πληροφορήθηκε επαρκώς τους λόγους της απορρίψεως της υποψηφιότητάς του, του δόθηκε δηλαδή επαρκής ένδειξη προκειμένου να εκτιμήσει το βάσιμο της απορρίψεως της υποψηφιότητάς του και το σκόπιο της ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου.

37 Εξάλλου, η Επιτροπή παρατηρεί ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να διατυπώσει την αιτίαση ότι η αιτιολογία της αποφάσεως δεν ανέφερε τα κριτήρια που χρησιμοποιήθηκαν για την εκτίμηση των προσόντων και της πείρας των υποψηφίων στο πλαίσιο της συγκριτικής εξετάσεώς του, διότι, λόγω του βαθμού του, δεν μπορούσε να συμμετάσχει στη συγκριτική εξέταση των προσόντων, η οποία περιορίστηκε στους υποψηφίους που είχαν βαθμό χαμηλότερο από τον βαθμό A 3.

Τέταρτος λόγος ακυρώσεως: παράβαση των άρθρων 27 και 45 του ΚΥΚ

38 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη τα άρθρα 27 και 45 του ΚΥΚ διότι δεν προέβη σε συγκριτική εξέταση των προσόντων του με τα προσόντα των άλλων υποψηφίων. Κατ' αυτόν τον τρόπο απέκλεισε τους πλέον πεπειραμένους υπαλλήλους τους οποίους είχε καλέσει να υποβάλουν υποψηφιότητα, δημοσιεύοντας την ανακοίνωση κενής θέσεως.

39 Η Επιτροπή απαντά ότι εν προκειμένω δεν όφειλε να προβεί σε εξέταση των προσόντων του προσφεύγοντος δεδομένου ότι είχε αποφασίσει να πληρώσει τη θέση σε βαθμό χαμηλότερο από τον βαθμό του.

Πέμπτος λόγος ακυρώσεως: παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, και του παραρτήματος Ι του ΚΥΚ

40 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 7 και το παράρτημα Ι του ΚΥΚ καθότι αποφάσισε να πληρώσει θέση προϊσταμένου μονάδας, η οποία αντιστοιχεί σε θέση προϊσταμένου τμήματος κατά την έννοια του παραρτήματος Ι. Συγκεκριμένα το παράρτημα Ι ορίζει ότι οι θέσεις αυτές πρέπει να πληρούνται στον βαθμό Α 3 και όχι στον βαθμό Α 5 ή Α 4. Κατά τούτο η Επιτροπή αποσυνέδεσε τη θέση από τον βαθμό, κατ' εφαρμογή της αποφάσεώς της της 19ης Ιουλίου 1988, η οποία επομένως είναι παράνομη για έναν πρώτο λόγο.

41 Η Επιτροπή απαντά ότι ναι μεν η θέση-τύπος του προϊσταμένου τμήματος αντιστοιχεί στον βαθμό Α 3, πλην όμως η θέση του προϊσταμένου μονάδας δεν αντιστοιχεί οπωσδήποτε στη θέση-τύπο του προϊσταμένου τμήματος. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι στο παράρτημα ΙΙ της από 19 Ιουλίου 1988 αποφάσεώς της, η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, διευκρινίζει ότι η θέση του προϊσταμένου μονάδας μπορεί να αντιστοιχεί είτε στη θέση-τύπο του προϊσταμένου τμήματος είτε στη θέση-τύπο του κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως. Επομένως, η θέση-τύπος του προϊσταμένου τμήματος δεν είναι η μόνη με την οποία μπορούν να αντιστοιχούν τα καθήκοντα προϊσταμένου μονάδας.

42 Η Επιτροπή φρονεί ότι η από 19 Ιουλίου 1988 απόφασή της συνάδει προς τον ΚΥΚ διότι από τη νομολογία προκύπτει ότι το άρθρο 5, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ υποχρεώνει μεν τα όργανα να καθορίζουν τα καθήκοντα για κάθε θέση-τύπο, πλην όμως ουδόλως προκύπτει ότι οφείλουν να τα καθορίζουν κατά διαφορετικό τρόπο (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Σεπτεμβρίου 1983, 193/82 έως 198/82, Rosani κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 2841). Η Επιτροπή συμπεραίνει ότι είναι δυνατό να ασκούνται όμοια καθήκοντα προϊσταμένου μονάδας σε δύο διαφορετικές θέσεις-τύπους.

Έκτος λόγος ακυρώσεως: η απόφαση της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 1988 είναι παράνομη

- 43 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988 είναι επίσης παράνομη καθόσον προβλέπει ότι η ΣΕΔ καθορίζει τον βαθμό στον οποίο θα πληρωθεί η θέση μετά τη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως και αφού καθορίσει τα προσόντα των υποψηφίων. Συγκεκριμένα η πρακτική αυτή δίνει τη δυνατότητα στη διοίκηση να λάβει γνώση των φακέλων των υποψηφίων και στη συνέχεια να προσαρμόσει παράνομα το επίπεδο της κενής θέσεως προς τον βαθμό του υποψηφίου που έχει ήδη εκ των προτέρων επιλεγεί.
- 44 Ο προσφεύγων φρονεί, επομένως, ότι η απόφαση συνιστά παράβαση των άρθρων 7, 27 και 45 του ΚΥΚ καθώς και του παραρτήματος Ι που καθορίζει τα της αντιστοιχίας μεταξύ των θέσεων-τύπων και των σταδιοδρομιών κάθε κατηγορίας.
- 45 Η Επιτροπή απαντά ότι στην πράξη η ΣΕΔ εξετάζει καταρχάς το επίπεδο στο οποίο μπορεί να πληρωθεί η θέση και μόνο στη συνέχεια τα προσόντα και τις ικανότητες των υποψηφίων. Κατά τούτο η ΣΕΔ δεν παραβαίνει την παράγραφο 3.2 της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988, από την οποία ουδόλως προκύπτει ότι η ΣΕΔ οφείλει πρώτα να εξετάζει τα προσόντα και τις ικανότητες των υποψηφίων και στη συνέχεια το επίπεδο στο οποίο θα πληρωθεί η θέση. Η εν λόγω παράγραφος 3.2 ορίζει απλώς ότι η ΣΕΔ οφείλει να διατυπώσει γνώμη επί των δύο αυτών ζητημάτων.
- 46 Εν πάση περιπτώσει, υποστηρίζει η Επιτροπή, από τη γνώμη της ΣΕΔ προκύπτει ότι κατά τη συνεδρίαση της 18ης Μαρτίου 1993, αφού άκουσε τον αναπληρωτή γενικό διευθυντή αναπτύξεως, «εξετάσε κατά πρώτον το ζήτημα του επιπέδου στο οποίο θα πρέπει να πληρωθεί η θέση (...) και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η θέση πρέπει να πληρωθεί στο επίπεδο του βαθμού Α 5-4». Ομοίως, στη γνώμη της αναφέρει ότι «λαμβάνοντας υπόψη τη γνώμη αυτή» εξέτασε τις αιτήσεις υποψηφιότητας δύο υπαλλήλων του βαθμού Α 5.

- 47 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η απόφαση σχετικά με το επίπεδο στο οποίο θα πληρωθεί η θέση ελήφθη πριν από την εξέταση των αιτήσεων υποψηφιότητας, όπως απαιτεί η νομολογία δεδομένου ότι η ΑΔΑ οφείλει να καθορίζει το επίπεδο μιας θέσεως προϊσταμένου μονάδας αναλόγως της σημασίας της θέσεως και ανεξαρτήτως των προσόντων του/των ενδεχομένων υποψηφίων (απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 1994, T-82/91, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. Π-61, σκέψη 46). Η Επιτροπή φρονεί ότι ο όρος αυτός θα είχε παραβιασθεί αν η ΑΔΑ είχε καταρχάς λάβει υπόψη τα προσόντα και την πείρα του προσφεύγοντος και στη συνέχεια τον είχε επιλέξει και είχε προσαρμόσει το επίπεδο της κενής θέσεως προς τον βαθμό του.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 48 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει προκαταρκτικώς ότι κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η ΑΔΑ οφείλει να προβεί, βάσει των άρθρων 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', και 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ στη σύγκριση των προσόντων των υποψηφίων εντός των πλαισίων νομιμότητας που η ίδια έχει καθορίσει με την ανακοίνωση κενής θέσεως (βλ. ιδίως αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Οκτωβρίου 1974, 188/73, Grassi κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1974, σ. 445, σκέψη 26, και της 7ης Φεβρουαρίου 1990, C-343/87, Culin κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-225, σκέψη 19).
- 49 Εν προκειμένω, από τη γνώμη της ΣΕΔ και από την απάντηση στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος προκύπτει ότι το κριτήριο βάσει του οποίου απορρίφθηκε η αίτηση υποψηφιότητάς του είναι το επίπεδο στο οποίο αποφασίστηκε να πληρωθεί η επίδικη θέση, που είναι χαμηλότερο από τον βαθμό του προσφεύγοντος.
- 50 Το κριτήριο αυτό όμως δεν προβλεπόταν στην ανακοίνωση κενής θέσεως, η οποία, εξεταζόμενη καθεαυτή, επέτρεπε την πλήρωση της επίδικης θέσεως είτε στον βαθμό Α 3, είτε στον βαθμό Α 4, είτε στον βαθμό Α 5.

- 51 Κατά συνέπεια, η ΑΔΑ, καθορίζοντας το επίπεδο της κενής θέσεως στον βαθμό Α 5 ή Α 4 και αποκλείοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τις υποψηφιότητες των υπαλλήλων του βαθμού Α 3, παρέβη την ανακοίνωση κενής θέσεως, επιβάλλοντας στους υποψηφίους προϋπόθεση την οποία δεν πρόβλεπε η ανακοίνωση αυτή, ότι δηλαδή οι υποψήφιοι δεν πρέπει να είναι του βαθμού Α 3. Κατ' αυτόν τον τρόπο η ΑΔΑ δεν προέβη σε συγκριτική εξέταση των προσόντων του προσφεύγοντος κατ' εφαρμογήν του άρθρου 45 του ΚΥΚ, όπως εξάλλου ομολόγησε η Επιτροπή.
- 52 Για να στηρίξει την απόφασή της η Επιτροπή επικαλείται την απόφασή της της 19ης Ιουλίου 1988 που προβλέπει, αφενός, στην παράγραφο 3.1 ότι «οι θέσεις προϊσταμένου μονάδος κηρύσσονται κενές ως θέσεις του επιπέδου Α 3, Α 4 και Α 5» και, αφετέρου, στην παράγραφο 3.2 ότι «οι θέσεις προϊσταμένου μονάδος πληρώνονται στα επίπεδα Α 3, Α 4 ή Α 5». Από την απόφαση αυτή προκύπτει δηλαδή ότι οι θέσεις μπορούν να κηρυχθούν κενές ως θέσεις Α 3, Α 4 και Α 5 συγχρόνως ενώ δεν μπορούν να πληρωθούν παρά μόνο στον έναν από τους βαθμούς αυτούς.
- 53 Το Πρωτοδικείο φρονεί, αντίθετα με ό,τι ισχυρίζεται ο προσφεύγων, ότι τίποτε δεν εμποδίζει την πλήρωση των θέσεων προϊσταμένου μονάδας στους βαθμούς Α 3, Α 4 ή Α 5, αναλόγως της σημασίας των καθηκόντων που έχουν ανατεθεί στη συγκεκριμένη μονάδα. Πράγματι, το άρθρο 7 του ΚΥΚ και το παράρτημα Ι δεν ορίζουν ότι οι θέσεις προϊσταμένου μονάδας πρέπει οπωσδήποτε να πληρώνονται στον βαθμό Α 3. Όπως παρατήρησε η Επιτροπή, ο απαραίτητος όρος της αντιστοιχίας μεταξύ της θέσεως και του βαθμού δεν υποχρεώνει τα όργανα να καθορίζουν τα καθήκοντα που αντιστοιχούν σε κάθε θέση-τύπο κατά τον ίδιο τρόπο (απόφαση Rosani κ.λπ. κατά Συμβουλίου, όπ.π.). Επομένως, ορθώς η Επιτροπή συνήγαγε το συμπέρασμα ότι είναι δυνατή η άσκηση των ίδιων καθηκόντων προϊσταμένου μονάδας υπό διαφορετικές θέσεις-τύπους, όπως εν προκειμένω η θέση του κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως και του προϊσταμένου τμήματος.
- 54 Πλην όμως, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι «η κήρυξη κενών θέσεων Α 3, Α 4 και Α 5» που προβλέπει η παράγραφος 3.1 της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988 σημαίνει ότι το επίπεδο στο οποίο θα πληρωθεί η θέση πρέπει να καθορι-

στεί μετά την κατάθεση των αιτήσεων υποψηφιότητας κατά τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 3.2 της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988. Κατά τη διάταξη αυτή, «αφού ακούσει τον αρμόδιο γενικό διευθυντή, η συμβουλευτική επιτροπή διορισμών διατυπώνει γνώμη ως προς:

— τα προσόντα των υποψηφίων και την ικανότητά τους να ασκήσουν καθήκοντα προϊσταμένου μονάδας,

— το επίπεδο στο οποίο μπορεί να πληρωθεί η θέση, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας της συγκεκριμένης μονάδας αναλόγως των καθηκόντων της και/ή του μεγέθους της».

55 Όπως όμως διαπιστώνεται, η σειρά κατά την οποία διατυπώνονται τα δύο αυτά σημεία οδηγεί στη σκέψη, ιδίως όταν πρόκειται για διατάξεις που περιγράφουν μια διαδικασία η οποία δεσμεύει την ΑΔΑ, ότι η ΣΕΔ διατυπώνει καταρχάς γνώμη όσον αφορά τα προσόντα των υποψηφίων και την ικανότητά τους να ασκήσουν καθήκοντα προϊσταμένου μονάδας και στη συνέχεια πλέον καθορίζει το επίπεδο στο οποίο μπορεί να πληρωθεί η θέση, λαμβάνοντας υπόψη τη σημασία της συγκεκριμένης μονάδας.

56 Συναφώς, η Επιτροπή δεν μπορεί να αντιτάξει τον ισχυρισμό ότι η σειρά κατά την οποία διατυπώνονται οι δύο αυτές περιπτώσεις στερείται σημασίας, τη στιγμή μάλιστα που η ΣΕΔ αναφέρει στη γνώμη της ότι, αφού διαπιστώσει την ύπαρξη ορισμένου αριθμού αιτήσεων υποψηφιότητας, η πρώτη φάση την οποία ολοκληρώνει είναι η εξέταση της «αιτήσεως υποψηφιότητας κάθε υποψηφίου και του ατομικού φακέλου καθενός» και μόνο στη συνέχεια εξετάζει η ΣΕΔ το επίπεδο στο οποίο πρέπει να πληρωθεί η θέση (βλ. σκέψη 3 ανωτέρω).

57 Επομένως, εν προκειμένω, η ΣΕΔ καθόρισε το επίπεδο της κενής θέσης αφού έλαβε γνώση των αιτήσεων υποψηφιότητας και των ατομικών φακέλων των υποψηφίων.

- 58 Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι η Επιτροπή υπογράμμισε η ίδια ότι η νομολογία απαιτεί να λαμβάνεται η απόφαση σχετικά με το επίπεδο της κενής θέσεως πριν από την εξέταση των αιτήσεων υποψηφιότητας, δεδομένου ότι η ΑΔΑ οφείλει να καθορίζει το επίπεδο της κενής θέσεως αναλόγως της σημασίας της και ανεξαρτήτως των προσόντων του/των υποψηφίων (απόφαση Latham κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 46).
- 59 Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο η Επιτροπή προσέβαλε τον αντικειμενικό χαρακτήρα που πρέπει οπωσδήποτε να εμφανίζει η απόφαση η σχετική με το επίπεδο της κενής θέσεως, δεδομένου ότι η ΣΕΔ και ΑΔΑ γνώριζαν την ταυτότητα και τον ατομικό φάκελο των υποψηφίων όταν καθόρισαν το επίπεδο της κενής θέσεως και υπό τις συνθήκες αυτές υπήρχε κίνδυνος να μην επιδείξουν την απαιτούμενη αντικειμενικότητα για να λάβουν τη σχετική απόφαση με μόνο γνώμονα το συμφέρον της υπηρεσίας.
- 60 Επομένως, η απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988, καθόσον επιτρέπει τον καθορισμό του επιπέδου της κενής θέσεως σε χρονική στιγμή κατά την οποία η ΣΕΔ και η ΑΔΑ γνωρίζουν την ταυτότητα και τον φάκελο των υποψηφίων για τη θέση αυτή, είναι παράνομη.
- 61 Η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεστεί, για να αντικρούσει το συμπέρασμα αυτό, ότι με την απόφαση Volger κατά Κοινοβουλίου (όπ.π., σκέψη 20) το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η σύγχρονη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως για εσωτερικό διαγωνισμό και της ανακοινώσεως κενής θέσεως για μετάταξη από άλλο όργανο δεν παραβιάζει τη σειρά προτεραιότητας που ορίζει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Πράγματι, ενώ στη υπόθεση Volger κατά Κοινοβουλίου το Πρωτοδικείο δεν είχε στη διάθεσή του κανένα στοιχείο για το ότι οι αιτήσεις για μετάταξη από άλλο όργανο είχαν εξετασθεί πριν αποδειχθεί ότι δεν ήταν δυνατή η πλήρωση της επίδικης θέσεως με εσωτερικές διαδικασίες, το Πρωτοδικείο διαθέτει εν προκειμένω στοιχεία περί του ότι η ΣΕΔ έλαβε γνώση των αιτήσεων υποψηφιότητας και των ατομικών φακέλων των υποψηφίων πριν καθορίσει το επίπεδο της κενής θέσεως.
- 62 Ομοίως, η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεσθεί, για να υποστηρίξει ότι είναι νόμιμη η διαδικασία πληρώσεως θέσεων μεσαίων στελεχών που καθιέρωσε με

την από 19 Ιουλίου 1988 απόφασή της, την ανάγκη της ταχύτητας που μνημονεύει το προοίμιο της αποφάσεως αυτής. Πράγματι ο καθορισμός του επιπέδου της θέσεως με την ανακοίνωση κενής θέσεως θα επιβράδυνε μεν βεβαίως τη διαδικασία, καθόσον θα επέβαλλε μια συνεδρίαση της ΣΕΔ και μια απόφαση της Επιτροπής πριν από τη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως, πλην όμως η ανάγκη της ταχύτητας δεν μπορεί να δικαιολογήσει την προσβολή της απαραίτητης αντικειμενικότητας και της αυτοτέλειας που πρέπει οπωσδήποτε να χαρακτηρίζουν την απόφαση της Επιτροπής όσον αφορά το επίπεδο της κενής θέσεως.

- 63 Επομένως η προσβαλλομένη απόφαση που εκδόθηκε κατόπιν παράνομης διαδικασίας πρέπει να θεωρηθεί και η ίδια παράνομη.
- 64 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσβαλλομένη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση της ανακοινώσεως κενής θέσεως και κατόπιν παράνομης διαδικασίας.
- 65 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να γίνει δεκτή χωρίς να απαιτείται να εξετασθεί ο πρώτος λόγος ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 66 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε, ο δε προσφεύγων ζήτησε να καταδικασθεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, το όργανο αυτό πρέπει να καταδικασθεί στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 3ης Μαΐου 1993 περί απορρίψης της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση του προϊσταμένου της μονάδας «υγεία — πάλι κατά του sida (AIDS)», καθώς και τις συναφείς ή συνακόλουθες αποφάσεις περί υπαγωγής της θέσεως αυτής στον βαθμό A 5/A 4 και διορισμού σ' αυτή της Dellicour.

2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Lenaerts

Schintgen

Lindh

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Μαΐου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

K. Lenaerts